

ע"פ 3189/15 - נאיף אבו לבן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3189/15

לפני: כבוד הנשיאה מ' נאור

המערער: נאיף אבו לבן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית משפט לתעבורה בפתח תקווה
מיום 3.5.2015 בתיק פל"א 6738-05-14 שניתנה על-
ידי כבוד השופטת ל' שמאי-שלזינגר

בשם המערער: עו"ד עלא קישאוי

פסק-דין

לפני ערעור על החלטת בית משפט לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת ל' שמאי-שלזינגר) מיום 3.5.2015 שלא לפסול עצמה מלדון ב-פל"א 6738-05-14.

1. נגד המערער הוגש כתב אישום בו נטען כי נהג ברכבו עת שהיה מצוי בפסילת רישיון. ההליך החל להתנהל בפני השופטת שמאי-שלזינגר. במהלך פרשת התביעה נשמעה עדותו של שוטר אשר הכיר את המערער מאירועים קודמים בהם, לפי עדותו, רשם לו דו"חות תנועה. ביום 3.5.2015 החלה פרשת ההגנה עם עדותו של המערער. המערער אישר בחקירתו הנגדית כי הוא מכיר את השוטר משני אירועים שונים. הוא העיד, כי "קיבלתי ממנו 3-2 דו"חות" (עמוד 19 לפרוטוקול הדיון). בעקבות דברים אלה, ובמטרה להוכיח כי המערער לא דיפק בעדותו וכי מדובר ביותר משני אירועים, ביקש בא-כוח המדינה לעמת את המערער עם דו"חות תנועה אשר נרשמו לו בעבר. בא-כוח המערער התנגד לבקשה זו עמוד 1

מחשש שבית המשפט ייחשף לעברו הפלילי של המערער. השופטת שמאי-שלזינגר דחתה את ההתנגדות, בהתאם לסעיף 163 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: ה"ח"סד"פ). לפיכך הגיש המערער בקשה לפסלות שופט. השופטת שמאי-שלזינגר דחתה את הבקשה, ומכאן הערעור שלפניי.

2. טענתו של המערער היא כי בית המשפט נחשף לעברו הפלילי בטרם ניתנה הכרעת הדין בעניינו. לטענתו, סעיף 163 לח"סד"פ נועד אך למקרים בהם מבקשת התביעה להזים את טענותיו של נאשם המציג עצמו כבעל עבר נקי כתמיכה לחפותו. ואולם במקרה זה עלה עברו של המערער בהקשר לשאלת היכרותו הקודמת עם השופט, ולא לשם הצגת אופיו הטוב.

3. לאחר שעיינתי בטענות המערער, הגעתי למסקנה שיש לדחות את הערעור, וזאת ללא צורך בקבלת תגובת המשיבה.

4. כידוע, בהתאם לאמור בסעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, המבחן לפסלות שופט הוא קיומן של נסיבות אשר יש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים. כלל הוא, כי אין בחשיפת השופט לעברו הפלילי של נאשם, כשלעצמה, כדי להביא לפסילתו. יש לבחון אם קם חשש ממשי למשוא פנים בכל מקרה לגופו, על פי נסיבותיו (ראו, למשל, ע"פ 5959/99 פרושינובסקי נ' מדינת ישראל פסקאות 2-3 (14.9.1999); יגאל מרזל דיני פסלות שופט 302-304 (2006)) (להלן: מרזל). במקרה זה לא הצביע המערער על כל ראיה לנסיבות כאלה. מדובר בדו"חות תנועה אשר תוכנם הושחר ונתרו בהם רק פרטי המערער והשופט. מלבד זאת לא נחשף בית המשפט לכל ראיה אחרת, והוא אף לא התבטא ביחס לעברו של המערער או קבע קביעות עובדתיות אחרות בהתבסס עליו. נהפוך הוא - בעקבות הערת בית המשפט משכה המשיבה את בקשתה להגיש דו"חות אלה במסגרת ההליך. השופטת שמאי-שלזינגר ציינה בהחלטתה כי "אין לי כל דעה מוקדמת לא ביחס לנאשם ולא ביחס לתוצאות ההליך המתנהל בפניי", ו"כאמור אין לי כל דעה מוקדמת". משכך, סבורני כי דעתו של בית המשפט לא ננעלה, ולא התגבשה עילה המצדיקה פסילתו (ע"פ 9519/00 תורק נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 72, 76-78 (2001)).

5. טענותיו של המערער בנוגע ליישומו של סעיף 163 לח"סד"פ מקומן אינם במסגרת ערעור על פסלות שופט. הלכה היא כי קבלת החלטות דיוניות במסגרת ההליך אינה יוצרת כשלעצמה חשש למשוא פנים (ראו ע"פ 8999/14 בן שטרית נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (1.1.2015); מרזל, עמודים 174-178). כדבריו של הנשיא גרוניס, "מקומו של ערעור על החלטות כאמור איננו במסגרת ערעור פסלות, כי אם בערעור לפי סדרי הדין הרגילים הנוהגים בפלילים" (ע"פ 6174/14 פרידמן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (3.10.2014)). ודוק: אינני מביעה כל עמדה באשר לנכונות החלטת בית המשפט, בדיוק משום שלא זה ההליך המתאים לדון בכך. עניינו של הליך זה הוא בבירור השאלה אם נוצר חשש ממשי למשוא פנים מצד השופטת היושבת לדין. אפילו אניח לצורך העניין שההחלטה שניתנה על-ידה שגויה - לכך אין כל נפקות לשאלת הפסלות.

6. סוף דבר - לא מצאתי ממש בטענות המערער.

דין הערעור להידחות.

ניתן היום, כ"ד באייר התשע"ה (13.5.2015).

ה נ ש י א ה
